

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

28 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Iurie DIACONU
Liliana CATAN
Victor BOICO

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpata Cristea Larisa, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Orhei, sediul Rezina din 18 iulie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2020, în cauza penală privind-o pe

CRISTEA Larisa XXXXX, născută la
XXXXX, originară și domiciliată din XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.06.2020– 18.07.2020;

Instanța de apel: 19.08.2020 – 21.10.2020;

Instanța de recurs: 12.02.2021 – 28.04.2021.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Orhei, sediul Rezina, din 18 iulie 2020, cauza fiind examinată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, Cristea Larisa a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu amendă în mărime de 1500 unități convenționale, ceea ce constituie 75.000 lei.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa închisorii stabilită lui Cristea Larisa a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

S-a încasat de la Cristea Larisa, în beneficiul bugetului de stat, suma de 2100 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, la data de 25.05.2019, aproximativ în jurul orelor 19:00, Cristea Igor aflându-se în parcul situat în preajma postului vamal intern de control „Rezina-Pod”, amplasat pe traseul XXXXX, fiind vizibil în stare de ebrietate, în timp ce își satisfacea necesitățile fiziologice într-un loc public, a fost observat de către colaboratorul IP Rezina, Nalbuș Nicolae, ultimul, solicitându-i încetarea acțiunilor sale ilegale dat fiind faptul că acestea contravin legislației în vigoare și este pasibil de a fi atras la răspundere contravențională în baza art. 354 Cod contravențional.

Totodată, colaboratorul de poliție Nalbuș Nicolae, i-a solicitat lui Cristea Igor, prezentarea actelor de identitate în scopul documentării cazului dat.

Astfel, în circumstanțele menționate supra, în timpul procesului de documentare a lui Cristea Igor, în incinta oficiului teritorial „Rezina” al Biroului Migrație și Azil, a intrat Cristea Larisa, care este mama lui Cristea Igor, care i-a comunicat colaboratorului de poliție, că dorește să rezolve problema în alt mod, în scopul nedocumentării cazului cu privire la săvârșirea contravenției prevăzute de art. 354 Cod contravențional, de către fiul său.

În continuare, Cristea Larisa, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, cunoscând despre caracterul ilegal al acțiunilor sale, urmărind scopul determinării subofițerului serviciului patrulare a SSP al Inspectoratului de Poliție Rezina, Nalbuș Nicolae, care avea calitatea de persoană publică în virtutea prevederilor art. 123 alin. (2) Cod penal, de a nu-și îndeplini obligațiunile în exercitarea funcției și contrar acesteia și anume, de a nu documenta cazul conform prevederilor legale și de a nu întocmi pe numele fiului său proces verbal cu privire la contravenția prevăzută la art. 354 Cod contravențional, în momentul în care subofițerului serviciului patrulare a SSP a Inspectoratului de Poliție Rezina, Nalbuș Nicolae se afla în incinta oficiului teritorial „Rezina” al Biroului Migrație și Azil, i-a promis și oferit ultimului mijloace bănești ce nu i se cuveneau, în valută străină în sumă de 10 dolari SUA și anume o bancnotă cu nominalul de 10 dolari SUA, echivalentul a 180, 329 lei.

În rezultat, subofițerul serviciului patrulare a SSP al Inspectoratului de Poliție Rezina, Nalbuș Nicolae, acționând în vederea curmării acțiunilor infracționale ale lui Cristea Larisa, a solicitat intervenția organelor de drept pentru documentarea cazului de corupere activă comis asupra sa.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către inculpată, care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei decizii prin care să fie stabilită o pedeapsă mai blândă, să nu-i fie aplicată pedeapsa complementară sub formă de amendă.

În motivarea cerințelor apelanta a invocat:

- ea a recunoscut vina pentru fapta comisă, sincer î-i pare rău de cele comise, a acționat doar ca să nu fie tras la răspundere fiul său, deoarece se află la evidența medicului psihiatru și nu în totdeauna își dă seama de acțiunile sale;

- au fost prezentate instanței probe care confirmau imposibilitatea achitării unei amenzi și anume adeverința precum că nu este angajată în câmpul muncii și la moment nu avea surse pentru a se întreține;

- a prezentat instanței caracteristica pozitivă și nu a avut careva probleme cu legea, nu a fost anterior judecată și nici careva contravenții nu a săvârșit;

- pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 2 ani, o consideră una prea aspră, în raport cu circumstanțele cauzei.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2020, apelul inculpatei a fost respins ca nefondat, menținând fără modificări hotărârea atacată.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatei care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Sentința primei instanțe a fost contestată de inculpată numai în partea individualizării pedepsei, iar ce ține de încadrarea juridică și vinovăție, sentința nu a fost atacată.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a reținut că, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale. La stabilirea modului, măsurii, categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de motivul acesteia, de persoana celei vinovate, care anterior nu a fost condamnată, a recunoscut vina, are la întreținere 3 persoane pe motiv de boală, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatei, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

Instanța de fond și-a argumentat riguros soluția la capitolul numirii pedepsei și a motivat hotărârea pronunțată, invocând motive clare din care considerente a ajuns la concluzia necesității numirii inculpatei a pedepsei în formă de închisoare.

În calitate de circumstanțe atenuante în privința inculpatei s-a reținut căința sinceră. Circumstanțe care ar agrava răspunderea penală a inculpatei nu ai fost identificate.

Totuși, s-a remarcat că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia. Dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei pe un termen de 1 an, este o măsură legală și temeinică, aplicată în corespundere deplină cu condițiile stabilite la art. 90 Cod penal și care în esență oferă un sistem de garanții sub aspectul eficienței și poartă o severitate accentuată de natură să exprime un tratament adecvat inculpatei și să garanteze resocializarea sa viitoare pozitivă, scopul pedepsei fiind atins și fără condamnarea dânzei la o pedeapsă privativă de libertate reală.

Referitor la solicitarea inculpatei de a aplica în privința sa doar pedeapsa în formă de închisoare fără aplicarea pedepsei în formă de amendă, instanța de apel a remarcat că nu au fost identificate careva circumstanțele, legate de scopul și motivele faptei, de rolul inculpatei în săvârșirea infracțiunii, de comportarea ei în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, fapt care rezumă concluzia certă că instanța de apel nu poate exclude aplicarea pedepsei în formă de amendă.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpata a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 10 Cod de procedură penală, solicitând casarea integrală a deciziei, casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și emiterea unei noi hotărâri.

În motivare recurenta a explicat evenimentele din propria perspectivă, menționând că suma de 10 dolari era pentru alimentarea mașinii, iar lipsa banilor a fost descoperită când a ajuns în Orhei la benzinărie. A crezut că a pierdut banii în confuzie.

La instanța de judecată, a fost apărută de un avocat din oficiu, care a sfătuit-o să recunoască vina, din motiv că suma este nesemnificativă și instanța o va achita pe inculpată.

În ciuda faptului că a oferit mărturie pozitivă și a prezentat certificatul de sănătate, certificatul de lipsă de venit, instanța de judecată nu a acordat atenția cuvenită la stabilirea pedepsei.

La caz sunt atașate secvențele de pe camerele de supraveghere ale poliției din Rezina, care nu demonstrează că ea personal a dat banii. Prin urmare inculpata a schimbat declarațiile motivând că nu este vinovată ci din contra a refuzat să de-a mită.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului inculpatei, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că hotărârile instanței de apel

pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat se constată că, inculpata critică decizia sub aspectul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală conform căruia drept temeiuri pentru recurs sunt situațiile când, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii*, însă Colegiul penal, analizând decizia atacată, conchide că nici un temei prevăzut de norma menționată, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Conform art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, ca temei pentru recurs este indicată situația în care *hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept în cazul în care instanța de apel a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*. Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul reține că nici acesta nu și-a găsit confirmarea, nefiind aplicabil speței din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării deciziei instanței de apel.

La verificarea cererii de recurs, Colegiul a depistat că recurenta prin recursul ordinar invocă nevinovăția sa în comiterea infracțiunii sau lipsa faptei infracțiunii, solicitând casarea integrală a deciziei și casarea parțială a sentinței. La caz, solicitările ei și motivarea lor sunt contradictorii și generează confuzie privind poziția recurteii în instanța de recurs.

În prima instanță, inculpata a recunoscut vina și a solicitat aplicarea pedepsei în coroborare cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, fiind de acord cu învinuirea conform rechizitoriului și solicitând să fie luată în considerație situația familiară și financiară la stabilirea pedepsei.

În instanța de apel a solicitat casarea sentinței doar în latura pedepsei, cu excluderea pedepsei complementare sub formă de amendă prin aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal. În cadrul procedurii în instanța de apel a susținut declarațiile date în prima instanță, fiind susținută și de apărătorul său.

Așadar, inculpata prin cererea de recurs își schimbă declarațiile și nu recunoaște vina în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal și solicită rejudecarea cauzei fără a motiva eroarea de drept. În special cauza dată a fost examinată prin procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală în instanța de fond, poziție menținută de ea și în instanța de apel, iar în recurs a renunțat la recunoașterea vinovăției, neagă săvârșirea infracțiunii și solicită intervenirea instanței de recurs în aprecierea faptei.

În acest aspect, Colegiul penal menționează că, competența instanței de recurs trebuie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare. În speță, recursul este un apel camuflat, iar simpla existență a două opinii diferite cu privire la aceeași chestiune nu este un temei de reexaminare a cauzei. Dat fiind că recurenta nu specifică ce erori de drept au comis instanțele inferioare, care ar servi temei pentru intervenirea instanței de recurs, ci doar î-și expune o opinie nouă asupra faptei infracțiunii, opinie care nu a fost invocată în instanța de apel, acest temei este apreciat ca neîntemeiat

Analizând cauza dată în raport cu recursul declarat, Colegiul penal conchide că concluzia instanței de apel pe deplin corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii. Totodată, la numirea pedepsei inculpatei instanțele de fond au ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care stipulează că în caz de aplicare a pedepsei închisorii inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/3 din maximumul și din minimumul prevăzut de sancțiune, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei.

Conform art. 75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, reieșind din hotărârea pronunțată de instanța de apel, se constată că, la stabilirea pedepsei inculpatei, instanța a ținut cont de scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61, 75, 90 Cod penal, luând în considerație recunoașterea vinovăției, faptul că infracțiunea se atribuie la categoria celor grave, modul cum a fost săvârșită or, toate aceste circumstanțe, per ansamblu, au permis instanței de apel menținerea pedepsei de 2 ani, cu suspendarea condiționată pe un termen de probațiune de 1 an și cu aplicarea amenzii în mărime de 1500 u.c..

Colegiul conchide că, pedeapsa a fost stabilită corespunzător gravității faptei și personalității autoarei, în raport cu circumstanțele cauzei, că nu are antecedente penale, are la întreținere 3 persoane, nu activează în câmpul muncii. La fel, Colegiul reține că criticile formulate la individualizarea pedepsei au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, astfel încât temeiuri de casare nu s-au stabilit.

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale pertinente și relevante, prescrise de

art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de inculpata, sunt vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpata Cristea Larisa, împotriva sentinței Judecătorei Orhei, sediul Rezina din 18 iulie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2020, în cauza penală privind-o pe *CRISTEA Larisa XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 mai 2021.

Președinte

Iurie DIACONU

Judecător

Liliana CATAN

Judecător

Victor BOICO